

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) JUDr. P. U., b) R. U.**, oba zastoupeni Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem Horní 729/32, Brno, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1/1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. ZKI-O-61/287/2011, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2013, čj. 30 A 102/2011 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobci dne 1. 3. 2011 podali u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno – venkov (dále jen „katastrální úřad“) návrh na opravu chyby v katastrálním operátu podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“). Požadovali provedení opravy chybných údajů na listech vlastnictví č. X a č. Y v k. ú. A., obec I. Tvrdili, že na listu č. X došlo k neoprávněnému přepsání zápisu rodinného domu s číslem popisným X na zbořeniště, včetně odebrání daného čísla popisného, a následně na listu č. 2123 byla zapsána rozestavěná stavba v rozporu s právními předpisy [§ 27 písm. l) katastrálního zákona], neboť nelze zapsat stavbu jako rozestavěnou, když má přiděleno číslo popisné.

[2] Dne 14. 3. 2011, pod sp. zn. OR-218/2011-703, katastrální úřad žalobcům oznámil, že navrhovaná oprava provedena nebude.

[3] Nesouhlasu žalobců ze dne 18. 3. 2011 s oznámením [2] katastrální úřad rozhodnutím ze dne 18. 4. 2011, čj. OR-218/2011-703 podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona nevyhověl.

[4] Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011, čj. ZKI-O-61/287/2011 3/337/2010-40/10, zamítl a rozhodnutí katastrálního úřadu [3] potvrdil.

[5] Žalobci rozhodnutí žalovaného [4] napadli žalobou podanou Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 29. 8. 2013, čj. 30 A 102/2011 - 46, žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

II.

[6] Žalobci/stěžovatelé/podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní namítali vady výroku a odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neúplnost dokazování před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodů jiných vad řízení (§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.).

[7] Stěžovatelé tvrdí, že odvolacím orgánem zvolená konstrukce výroku jeho rozhodnutí je neurčitá a neodpovídá požadavkům na preciznost této části správního rozhodnutí dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“).

[8] Rovněž odůvodnění rozhodnutí nenaplnjuje všechny požadavky dle § 68 odst. 3 správního řádu, zejména nebyly přesvědčivě vysvětleny důvody, které správní úřad vedly k rozhodnutí a nebyly přesvědčivě vypořádány jejich návrhy a námitky. Nebyly tak naplněny základní zásady správního řízení, zejména zásada ochrany dobré víry a materiální pravdy.

[9] Podklady pro rozhodnutí správního orgánu nebyly dostatečné, žalobci opakovaně navrhli doplnit dokazování, a to listinou – dokladem o odstranění stavby rodinného domu na parc. č. st. 107, v k. ú. A., a dokladem o odebrání čísla popisného. Danému návrhu však nebylo vyhověno, přičemž odvolací orgán se k tomu prakticky nevyjádřil.

[10] Zápis z roku 1994 na listu vlastnictví č. X, tj. zápis změny rodinného domu č. p. X na zbořeníště a odebrání čísla popisného, byl proveden bez žádosti vlastníka nemovitosti, a pouze na základě oznámení stavebního úřadu, resp. jeho rozhodnutí o povolení k odstranění části stavby, čj. 1265/1994, ze dne 14. 3. 1994, které povoluje budoucí úkon stavebníků, samo o sobě neznamená, že stavba byla skutečně odstraněna; neexistuje ani

rozhodnutí o odebrání čísla popisného; proto se domáhali, aby byl zapsán na LV „rodinný dům“, nikoli „zbořeniště“. Tento zápis byl proveden v rozporu se zákonem.

[11] Pro zápis na listu vlastnictví č. 2123, tj. zápis rozestavěné budovy, provedený následně, neměl katastrální úřad řádné podklady. Dostatečným podkladem nemohlo být jejich čestné prohlášení, které jim bylo předloženo k podpisu a které obsahuje pouze formální údaj o právním předpise – § 27 písm. l) katastrálního zákona, aniž by bylo uvedeno, co vlastně upravuje. Dalším podkladem pro tento zápis bylo doložené pravomocné stavební povolení ze dne 14. 9. 1994, čj. 2637/94-Ká, které se týká povolení stavby na pozemku parc. č. st. 107, nemůže tak nahradit předchozí rozhodnutí o odstranění stavby a odebrání čísla popisného.

[12] Zápisy do katastru nemovitostí se provádějí na základě listin, u nichž byl povinen katastrální úřad zjistit, zda jsou tyto listiny bez chyb v psaní, počtech a bez jiných zřejmých nesprávností (§ 8 zákona č. 265/1992 Sb.). V opačném případě měl listiny vrátit tomu, kdo je vyhotovil, což se však v daném případě nestalo. Pochybení uznaly oba správní orgány, již 8. 12. 2003 i ředitel Ing. N., avšak je neřešil až do roku 2010.

[13] Za podstatné pro danou věc (i dle § 10 odst. 1 zákona č. 133/2000Sb., o evidenci obyvatel) stěžovatelé považují za prvé, zda jde o objekt, který je podle zvláštního předpisu označen číslem popisným, nebo evidenčním, popř. orientačním, a poukazují na to, že Městský úřad I. rozhodnutím ze dne 22. 11. 2005, čj. ORR-4052/05-SÚ-Ka, objektu číslo popisné X, část A., obec I. přidělil číslo orientační Y, a to s odkazem na zvláštní předpis (vyhlášku č. 326/2000Sb. ve spojení se zákonem č. 128/2000Sb.); zákon č. 151/1997 Sb. pak stanoví, co se rozumí stavbami a tyto předpisy pak dávají odpověď na otázku, jaké jsou podmínky pro přidělení uvedených identifikačních čísel. Tyto podmínky byly v daném případě splněny.

[14] Stěžovatelé tvrdí, že katastrální úřad změnu v zápisu může provést jen na základě zákonného dokladu a požadavku oprávněné osoby; oprávněná osoba pak musí být, pokud činí úkon, zde čestné prohlášení, náležitě poučena, jinak je její prohlášení neúčinné, o zrušení neplatného nebo nicotného úkonu je možno žádat kdykoliv.

[15] Pro provedení obou uvedených zápisů podle stěžovatelů tak nebyl zákonný podklad, katastrální úřad pak není oprávněn hodnotit činnost stavebního úřadu, dostatečným podkladem tak nebylo ani rozhodnutí o odstranění stavby [10], ani čestné prohlášení a stavební povolení [11].

[16] Stěžovatelé dále uvádí, že jejich dům postavili v souladu se stavebním povolením [11]. Změna stavby pak byla povolena rozhodnutím ze dne 7. 8. 1995. Skutečnost, že kolaudační rozhodnutí nebylo na tuto stavbu doposud vydáno, není předmětem této žaloby, ani neprokazuje žádnou zákonnou povinnost stěžovatelů činit zápis či změnu v katastru nemovitostí na LV. č. X od r. 1994, tudíž nepřísluší z tohoto dovozovat ani katastrálnímu úřadu ani soudu se tímto řízením zabývat a činit jakékoli závěry a obcházet katastrální předpisy. Přesto stěžovatelé dále obsáhle popisují průběh kolaudačního řízení od roku 2001 (body VI. a VII. kasační stížnosti).

[17] Stěžovatelé opoují právnímu názoru krajského soudu, že oprava chyb v katastrálním operátu se z podstaty věci může dotýkat aktuální chyby, tedy posledního zápisu, nikoli chyby historické, a že tak namítání chyby při provedení zápisu z roku 1994 je bezpředmětné, ledaže by bylo prokázáno též pochybení v případě následně provedeného zápisu z roku 2001, který předchází zápis překryl.

[18] Jestliže byl postup při zápisu z roku 1994 shledán jak katastrálním úřadem, tak i nadřízeným a i krajským soudem shledán chybný, protože byl proveden bez žádosti vlastníka, pak považují právní názor soudu i správního orgánu za nesprávný, neboť ve svém důsledku znamená státem tolerované porušení zákona, kdy nový zápis může bez dalšího konvalidovat předchozí chybný a nezákonný zásah do práv vlastníka.

[19] Stavba domu stěžovatelů má číslo popisné a nemůže být proto zapsána jako rozestavěná stavba. Nadto celé roky až donedávna či dosud také s číslem popisným některé orgány pracují, i sám stavební úřad v jiných řízeních je uváděl.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedl, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro opravu chyby dle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[21] Výrok rozhodnutí o odvolání vydaný dle § 90 odst. 5 správního řádu má všechny požadované náležitosti, odůvodnění z větší části citovalo z odůvodnění rozhodnutí katastrálního úřadu, s nímž se žalovaný ztotožnil, neboť šlo o podrobné zdůvodnění, a na str. 4 a 5 se sám žalovaný všemi skutečnostmi podrobně dále zabýval. Stěžovatelé nespecifikují, jakým způsobem mělo dojít k porušení zásad, jichž se dovolávají.

[22] Námitku nedostatku podkladů pro rozhodnutí žalovaný nepřijímá, dokladem o odstranění stavby a o odebrání čísla popisného katastrální úřad nedisponoval, nebyl vydán a stěžovatelé to věděli.

[23] Žalovaný připouští, že zápis z roku 1994 byl proveden bez návrhu vlastníka stavby, jde ale o historický zápis, následně překrytý zápisem rozestavěné stavby v roce 2001 na podkladě žádosti stěžovatelů, aktuální zápis je tak v souladu s listinami založenými ve sbírce listin a oprava chyby se může týkat jen současných zápisů (proto také nebylo ani zahájeno přezkumné řízení nadřízeným orgánem).

[24] Napadají-li stěžovatelé druhý výrok rozhodnutí katastrálního úřadu [3] tvrzením, že pro zápis rozestavěné stavby neměl katastrální úřad dostatek podkladů, nesouhlasí žalovaný se zpochybněním čestného prohlášení, které učinili. K žádosti o tento zápis bylo kromě čestného prohlášení doloženo stavební povolení [11], rozhodnutí o povolení změny nedokončené stavby, geometrický plán s požadovanými náležitostmi.

[25] Žalovaný nezpochybňuje tvrzení stěžovatelů [13], není však v uvedeném sdělení uvedeno, že by číslo popisné X bylo přiděleno konkrétně nově postavené stavbě na parc. č. 107. Trvá proto na tom, že nebyly splněny náležitosti pro zápis dokončené stavby, jak uvedl na str. 4, odst. druhý odůvodnění svého rozhodnutí.

[26] Zápis rozestavěné stavby v roce 2001 byl proveden v souladu s právními předpisy, jak uvedl i krajský soud na str. 5 napadeného rozsudku. Ohledně existence rozhodnutí o odebrání čísla popisného odkazuje žalovaný na součást spisu katastrálního úřadu tj. na kopii vyřízení stížnosti podané žalobkyní 24. 4. 2002 Okresním úřadem Brno – venkov. Pro zápis dokončené stavby je pak nutno dodat kolaudační rozhodnutí, neboť jde o nově zbudovanou stavbu.

III.

[27] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Podle § 109 odst. 4 s. ř. s., aniž by byl takový kasační důvod uplatněn, přísluší Nejvyššímu správnímu soudu mj. se zabývat nepřezkoumatelností rozsudku pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[28] Kasační stížnost není důvodná.

[29] Stěžovatelé podřadili kasační námitky pod důvody vymezené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, k níž by musel přihlédnout, jak uvedeno i bez námítky, současně k námitce žalobců zkoumal, zda řízení před soudem netrpí jinou vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tyto vady, stejně tak ani další kasační stížností tvrzené nezákonnosti v postupu krajského soudu ani správních orgánů obou stupňů však neshledal.

[30] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nedostatkem důvodů přitom „nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“ (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[31] Krajský soud v odůvodnění rozsudku předně správně vymezil institut zakotvený v § 8 katastrálního zákona. Katastr nemovitostí slouží k evidenci vlastnických a jiných

práv k nemovitostem a má poskytovat v tomto směru informace veřejnosti, a to informace aktuálně platné. Institut opravy chyby podle § 8 katastrálního zákona je proto určen k opravě chybných údajů v katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem, nebo k opravě chybných údajů v katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, a to na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Správně rovněž uvedl, že jiné nesprávnosti obsažené v údajích katastru nemovitostí, nelze považovat za chyby podle katastrálního zákona, a proto jako prvotní posuzoval, zda požadavek žalobců na opravu chyb, jak byl podán, napadá aktuální, nikoli historický zápis v katastru a zda poslední zápis je skutečně chybný.

[32] Žalobci v žalobě tvrzené pochybení katastrálního úřadu při provedení zápisu z roku 1994 shledal krajský soud správně bezpředmětným, protože nebylo prokázáno pochybení v případě následně provedeného zápisu z roku 2001, který předchozí zápis překryl.

[33] Stěžovatelé v kasační stížnosti tento závěr krajskému soudu vytýkají, jdou přesvědčení, že tento právní názor krajského soudu není správný, tedy, že nový zápis v katastrálním operátu nemůže bez dalšího narovnat předchozí chybný zápis.

[34] Nejvyšší správní soud v tomto bodě stěžovatelům nepřisvědčil. Krajský soud předně uvedený právní závěr neučinil jako absolutní, ale podmiňující. Nevyloučil tak, že pokud by se chyba původního zápisu přenesla do zápisu následného, bylo by možno odstranit chybný údaj v obou zápisech. V daném případě tomu tak však nebylo. Z průběhu řízení o opravě chyby je nesporné, že oba správní orgány nepopřely, že při zápisu na LV č. X v roce 1994 došlo k pochybení, protože tento zápis byl proveden toliko na základě oznámení stavebního úřadu a jeho rozhodnutí o povolení odstranění stavby č. p. X ze dne 14. 3. 1994 [10], bez návrhu vlastníka této stavby. Tento chybný (historický) zápis však jak krajský soud (a před ním i správní úřady obou stupňů) správně dovodil, již nemohl a neměl vliv na následný zápis v roce 2001, protože faktický stav v roce 2001 byl již ten, že na pozemku parc. č. st. 107 byl již rodinný dům č. p. X odstraněn (dle povolení k odstranění stavby) a na tomto pozemku naopak již byla rozestavěná budova nová, postavená stěžovateli podle stavebního povolení ze dne 14. 9. 1994 a podle rozhodnutí o změně nedokončené stavby [11]. Na základě návrhu [1] stěžovatelů na opravu chyby v katastru na LV č. X podaného v roce 2011 tak, nemohl být původní chybný zápis opraven tak, že by na něm byl znovu zapsán rodinný dům č. p. X, protože tento již neexistoval, naopak, na dané parcele byla již od roku 2001 v souladu se zápisem z tohoto roku evidována rozestavěná stavba nového (jiného) domu. Tvrzení stěžovatelů v kasační stížnosti, že dle povolení odstranění stavby původního rodinného domu [10] byla odstraněna jen jeho část, je účelové, neboť z tohoto povolení plyne, že zachována zůstane jen společná zeď mezi ním a rodinným domem č. p. 75. Stejně tak je nesporné, že podle stavebního povolení [11] stěžovatelé následně po odstranění původního domu č. p. X postavili novostavbu, tzn. jinou stavbu, jak krajský soud správně poukázal, a jak plyne mj. i z odůvodnění rozhodnutí katastrálního úřadu i žalovaného a ve spise doloženého stavebního povolení, včetně rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením.

[35] Stěžovatelé se nemohou úspěšně dovolávat pochybení katastrálních orgánů při zápisu v roce 1994, které tyto sami uznávají, pakliže je zřejmé, že po odstranění původní stavby rodinného domu sami mohli (a měli) o změnu zápisu požádat; bez této změny (byť provedené v roce 1994 bez nich) by totiž katastrální úřad nemohl vyhovět jejich následné žádosti o zápis změny údajů v roce 2001, protože na téže parcele parc. č. st. 107 by nemohl být evidován v katastru současně původní (již neexistující) rodinný dům a novostavba jiného domu (dle polohy v geometrickém plánu i na místě původního); musel by tak původní vlastník (žalobce) původního rodinného domu návrh, který v roce 1994 chyběl, učinit dodatečně, aby rozestavěná stavba (novostavby) mohla být v katastru evidována. Nešlo totiž o rekonstrukci původního rodinného domu, ale o odstranění stávajícího a postavení nového domu.

[36] Stejně tak nepřipadně se stěžovatelé v kasační stížnosti dovolávají toho, že nebylo rozhodnuto o odebrání čísla popisného č. p. X původnímu domu, a že povolení k odstranění této stavby ještě nesvědčí, že odstraněna byla. Jednou z podmínek povolení k odstranění stavby bylo, aby stavebníci oznámili písemně ve lhůtě do 31. 12. 1994 ukončení prací, což neučinili, rušení čísla popisného pak bylo možné provést až po písemném oznámení, že k odstranění stavby došlo příslušnému orgánu; číslo popisné tak formálně zrušeno nebylo (jak plyne z kopie vyřízení stížnosti podané žalobkyní 24. 4. 2002 Okresním úřadem Brno - venkov, založené ve spise, viz vyjádření ze dne 21. 5. 2002, zn. S-22/2002). Proto bylo i následně užíváno, nicméně tato skutečnost, nastalá v důsledku nesprávného postupu i samotných stavebníků, ale i kdyby nastala z příčin jiných, nic nemění na stavu evidovaném následně v r. 2001 podle skutečného stavu. Z logiky věci přisvědčit nelze ani argumentaci stěžovatelů v kasační stížnosti, že při zápisu v roce 1994 katastrální úřad nedisponoval ani dokladem o odstranění stavby. Tímto dokladem nemohl disponovat, protože jím mohlo být právě jen prohlášení stavebníka, že podle povolení k odstranění stavby [10] stavbu skutečně odstranil (žádné další rozhodnutí o odstranění stavby stavební úřad nevydává). Stěžovatelé se však spokojili s tím, že jim bylo 14. 9. 1994 vydáno stavební povolení na novostavbu domu, příslušné oznámení změny, spočívající v odstranění původní stavby před zahájením novostavby vůči katastrálnímu úřadu neučinili, až v roce 2001 podali žádost o zápis rozestavěné novostavby domu.

[37] Krajskému soudu rovněž nedůvodně vytýkají, že nepřisvědčil jejich žalobnímu tvrzení, že pro zápis v roce 2001 rozestavěné stavby neměl katastrální úřad dostatek podkladů. Stěžovatelé, stejně jako v žalobě zpochybňují účinky jimi samými podaného čestného prohlášení, a to z důvodu, že nebyli řádně poučeni, co v uvedeném prohlášení vlastně znamená § 27 písm. l) katastrálního zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud správně uvedl, že „Rozestavěná budova se do katastru nemovitostí zapisuje na základě ohlášení jejího vlastníka. V době zápisu přitom musela budova splňovat definici rozestavěné budovy ve smyslu § 27 písm. l) katastrálního zákona, jež jako rozestavěnou budovu stanovil budovu: „...v alespoň takovém stupni rozestavěnosti, že již je patrně stavebně technické a funkční uspořádání prvního nadzemního podlaží, pokud jí dosud nebylo přiděleno číslo popisné nebo evidenční, a u budovy, které se číslo popisné nebo evidenční nepřiděluje, pokud na ni dosud nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí“. Tato skutečnost, tj. zda se skutečně jedná o rozestavěnou budovu ve smyslu výše uvedeného, se dle § 5 odst. 5 katastrálního zákona dokládala čestným prohlášením vlastníka nebo jiného oprávněného s jeho úředně ověřeným podpisem, že se jedná o rozestavěnou budovu. Vedle tohoto

čestného prohlášení bylo nutno jako podklad pro zápis rozestavěné budovy do katastru nemovitostí předložit též geometrický plán a listinu, kterou vlastník dokládá rozhodnutí stavebního úřadu s provedením stavby“.

[38] Tyto zákonem požadované podklady katastrální úřad v době zápisu v roce 2001 měl k dispozici, krajský soud správně uvedl, že zápis v roce 2001 byl učiněn na základě žádosti stěžovatelů, doložené čestným prohlášením o rozestavěné stavbě, geometrickým plánem č. 127-508/95 pro zaměření stavby, stavebním povolením vydaným Městským úřadem I. dne 14. 9. 1994, čj. 2637/94-Ká, a rozhodnutím o povolení nedokončené stavby vydaným Městským úřadem I. dne 7. 8. 1995, čj. 2261/95-Ha. Účinky předloženého čestného prohlášení současně s dalšími listinami také soud správně vyhodnotil, rovněž tak i zdůvodnil, proč katastrální úřad nemohl postupovat na základě takto doložených dokladů jinak (str. 6-7 odůvodnění rozsudku).

[39] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatelé v době podání této žádosti, k níž čestné prohlášení připojili, vůbec mohli utrpět újmu v důsledku neznalosti obsahu § 27 písm. l katastrálního zákona; čestné prohlášení potvrdili podpisem (úředně ověřeným u žalobkyně, plná moc žalobce pro žalobkyni k vyřizování této věci) a neznalost zákona expost tvrzená (v daném řízení o opravě chyby po deseti letech) z jejich strany ani nemůže způsobit „chybný“ zápis. Jak krajský soud správně uvedl, nejde o chybu vzniklou zřejmým omylem, protože za takovou lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007 – 103, publ. pod č. 2098 Sb. NSS, považovat „*jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem)*“. V daném případě nešlo o žádný z uvedených případů, podklady pro uvedený zápis byly dostatečné a krajský soud se s námitkami žalobců ohledně nedostatku podkladů pro zápis v roce 2001 vypořádal v souladu se zákonem.

[40] Rovněž námitku žalobců, že za rozestavěnou stavbu nelze považovat budovu, které již bylo přiděleno číslo popisné, nebo evidenční, krajský soud důvodně odmítl. Toto pravidlo v případě zápisu do katastru platí, jde-li o přestavby, resp. změny staveb, při kterých nedochází k zániku původní budovy (mění své vnitřní uspořádání, popř. vnější půdorys přestavbou či přístavbou). Do katastru nemovitostí se proto nezapisuje změna ve fázi rozestavěnosti již zapsané a stále existující stavby. Oproti tomu v případě zániku původní budovy, jako v daném případě, a následného povolení novostavby (kdy podle povolení k odstranění rodinného domu č. p. X zůstává zachována jen společná zeď se sousedním domem) je zápis nové stavby již ve fázi jejího rozestavění vymezeného v § 27 písm. l) katastrálního zákona prováděn. Zcela v opačném smyslu proto stěžovatelé dovozovali, že zápis v roce 2001 rozestavěné novostavby na základě jejich žádosti byl proveden v rozporu se zákonem, pakliže v důsledku shora již uvedených nebylo zrušeno číslo popisné X označující původní stavbu rodinného domu, který byl odstraněn. Krajský soud proto správně uzavřel, že požadavek žalobců by *ve výsledku vedl k tomu, že by byl zapsán původní rodinný dům, na jehož místě již stojí jiná budova. A nelze ani požadovat přiřazení čísla popisného k nyní zapsané rozestavěné budově na č. listu 2123. Tvrzení*

stěžovatelů, že dle sdělení Městského úřadu I. ze dne 22. 11. 2005 [13] bylo objektu číslo popisné X přiděleno číslo orientační Y, uvedené sdělení nedokládá. Z vyjádření Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 28. 1. 2010 zn. KÚ-1360/23009-02050, plyne, že šetřením u uvedeného úřadu bylo zjištěno, že uvedené sdělení se týkalo informace o přidělení názvu ulice a přidělení čísla orientačního, nejde o rozhodnutí o přidělení čísla popisného novostavbě stěžovatelů, protože to stavební úřad přiděluje až po kolaudaci stavby a předložení geometrického zaměření.

[41] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že měl krajský soud zrušit žalobou napadené rozhodnutí z důvodu vad výroku rozhodnutí, popř. nedostatku jeho odůvodnění či pro porušení zásad správního řízení.

[42] V kasační stížnosti stěžovatelé obecně napadají výrok rozhodnutí žalovaného, který podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 18. 4. 2011 sp. zn. OR-218/2011-703[3]. V čem je podle stěžovatelů „*zvolená konstrukce výroku rozhodnutí žalovaného neurčitá a neodpovídá požadavku na preciznost této části správního rozhodnutí*“ stěžovatelé konkrétně netvrdí, odkazují toliko na § 68 odst. 2 správního řádu. Náležitostem tohoto ustanovení rozhodnutí žalovaného dostalo, jak žalovaný konkrétně uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti. V řízení před krajským soudem nadto stěžovatelé zpochybňovali výrok rozhodnutí katastrálního úřadu [3] stejným obecným tvrzením. Výroky obou rozhodnutí jsou v souladu s uvedeným ustanovením správního řádu a rovněž mají dostatečnou oporu v odůvodnění a podkladech ve spise, jak již krajský soud uvedl.

[43] Odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze pak důvodně vytýkat strohost. Jak toto tak i rozhodnutí katastrálního úřadu v odůvodnění postihlo všechny rozhodné skutečnosti; nesouhlas stěžovatelů se závěry správních orgánů, pro něž pak považují rozhodnutí za dostatečně nepřesvědčivé, nemůže vést k závěru o nedostatku odůvodnění rozhodnutí.

[44] V daném případě Nejvyšší správní soud nespatřuje v postupu katastrálního úřadu, potažmo žalovaného porušení základních zásad řízení. Zásada materiální pravdy byla dodržena. Katastrální úřad při provádění zápisu v roce 2001 správně dle žádosti žalobců, jejich čestného prohlášení, připojeného stavebního povolení na novostavbu a geometrického plánu, vycházel z toho, že se jedná o rozestavěnou novou budovu, neboť stavba byla umístěna na pozemku č. st. 107 v k. ú. A. na místě asanovaného rodinného domku v řadové zástavbě. Důvodně vycházel i z toho, že tuto stavbu lze trvale užívat jen na základě vydaného kolaudačního rozhodnutí. Změny zápisu rozestavěné budovy na budovu dokončenou nelze dosáhnout prostřednictvím opravy údajů v katastru podle § 8 katastrálního zákona, nýbrž předložením kolaudačního rozhodnutí. Vady správního řízení, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal.

[45] Pro úplnost soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 8 As 95/2012, v němž tento soud přezkoumával rozhodnutí o zrušení místa trvalého pobytu stěžovatelů, a kde se současně vypořádal i s námitkou vůči postupu v kolaudačním řízení, včetně nicotnosti rozhodnutí, kterou nyní stěžovatelé zavzali i do kasační stížnosti v nyní projednávané věci, ač s meritem této věci nesouvisí. Z úřední činnosti je tomuto soudu

rovněž známo, že mezi stěžovateli a stavebním úřadem probíhal dlouholetý spor o splnění podmínek pro kolaudaci novostavby jejich domu (sp. zn. 5 As 6/2009). Ani tento spor, ani jiná řízení (sp. zn. 8 As 90/2012, sp. zn. 8 As 13/2013) však nemají vliv na výsledek postupu katastrálního úřadu v dané věci.

IV.

[46] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[47] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. července 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu